

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpođń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ěi khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ěi!
F.

Sserbske njeđželske łopjeno.

Wudawa so kóždy łobotu w Smolerjez knihiciziscežerńi w Budyschinje a je tam ja sčtwórtlětnu pschědplatu 40 np. dostać.

5. njeđžela po šwjatej Trojizy.

1. Pětra 3, 8—15.

Schtóž chze žiwjenje lubowacć a dobre dny widžecć, rěka w našim tekšće. Schtó njeby to chzyl? Wschudžom šlyšich hłóš wo polěpschowanju semskeho žiwjenja, wo spěchowanju a posběhowanju stawa atd. A tola kaž jara so prózuj, wono so jim nohze prawje poradzić, sbožo a měr, tak horzo požadanej, nohžetej saczahnyć do domow a wutrobow. Tak je bylo w fastaršku hižom, pschetož na sem wopravdžite sbožo njebydli. Haj, kaž spodžiwnje tež klineži, swonkownje ani s Jesuskom měr njepschindže, pschetož na nim a psches njeho so duchoj dželachu, wón wschat njebě pschischol měr pšlacć, ale mjecć. Ale snutskownje bě sbožny měr w njeměrje, bě sbožo šamo w njesbožu. Pschetož to woni wschitzu mjedžachu: Bóh s nami w Jesuku a psches njeho. A tak tež džěnka hišće rěka, so móže jeno wěrnj kšesćijan wopravdže dobre, sbožne dny widžicć. Ale wo tym so tehodla jedna, hač šmy wěrnj kšesćijeno. Duž šlyšimy Pětrowe napominanje:

Sšwjecćže Boha teho Anjesa w šwojich wutrobach!

To rěka po našim tekšće:

1. budžće jenajše myšle mjes šobu,
2. pojimajće šwój jasyl a
3. wobrocćže so wot šleho a štejće ja dobrym.

1. Budžće jenajše myšle mjes šobu, praji šwj. Pětr. Haj, tak rjenje by to na sem bylo! Rač pěkne a lubosne je to, hdyž bratsja w jenej myšli hromadže bydla!

Alle pschesjenosć nihdže na sem, ani w starych čašach ani džěnka. Hač njeje Pětr s žyła tute swonkowne rošdžele šnał a widžil? Wón tola něšto do našeho teksta wo wotrocćkach rěči a jich k poslušnosći pschecćiwo šwojim knjesam napomina, potajkim knježa a wotrocćžy, wyšozny a nišy, bohacći a khudzi šu tehdy runje tak derje byli kaž džěnka, a šwj. Pětr ničžo njepřaji, so dyrbjalo so to wotštronicć, tež hewał w nowym šakonju ničžo wo tym nješteji. Tak je džěnknišchi džěň tak wótsje žadana šozialna pschesjenosć hólj njerosom, runje w tutej šozialnej wschelakosći so wulka mudrosć Boža šjewjuje, so by kóždy we šwojim powołanju so prózował a něšto dozpil po šwojich mozach. Šswj. pišmo šamo praji: kóždy ma šam šwój dar wot Boha, jedyn tak, druhj pak hinał, a my džakownj rjeknjemy: derje nam, so temu tak je. Džěnka wošebje, hdyž kóžde, tež jednore powołanje, žyła naše mozy trjeba, njemóže kóžde wscho čzinić abo mjedžecć. Šswj. Pětr tehodla tež na druhim mješće šam praji: šlužće šebi jedyn druhemu s tym darom, kotryž kóždy dostał je.

S teho widžimy: se šwojim šłowom: budžće jenajše myšle, Anjesowj japoschtol wjele hłubšcho čzěpa. S tym mēni wón pschesjenosć w najšwjecćišim, we wěrje do Boha Wótza psches Jesom Šhrysta. Šako Bože džěcći šmy my wschitzu bratsja a šotry, jena wulka šwójba, w našim wótzowškim domje je wjele wobydlerńow; wy šče wschitzu powołani, so byšće to požohowanje herbowali, tehodla šwj. japoschtol rjeknje. A tak jeno, w tajkej snutsknej pschesjenosći so tež swonkne rošdžele pschewinu,

runjež šo njewotstronja. Čezhodla dha šu čzi, kotřiz psches-
jenosć a bratrowstwo tak předuja, runje najbóle njesčerp-
wosće polni pschecziwo druhim, kaž tež tym šwójim?
Jeno tehodla, dokelž snutšknj swjast pobrachuje. Jeno pola
šwětnje smyšlenych a njewěrjazych rěka: Kelkož hłowom,
telko myšlow, pola wěrjazych pač płaczi: wschitzu jedyn
w Khrystušu Jesušu. Ach, tak šbóžne tehodla tež je, šo
na šwjatym měštnje na hodžintu s najmjeńšcha wschě roš-
džele šo šhubja a duscha s duschu šjednoczena mēr w Bošu
pytaju, jedyn kaž drugi, njech je mały abo wulki, bohatty
abo šhudny, spēwa temu jenemu Bohu, šlyšchi jeho šlowo atd.

Njebny mohło w žiwjenju wschudžom tak byč? Wěšće
by mohło, hdyž bychmy jeno štajnje na snutškomnu
pschesjenosć špominali, niž tak na to, ščtož naš dželi, ale
ščtož naš šjednoczja. Tehodla je to napominanje tak wažne:
šwjecźće Boha! Tajzy ludžo šu potom, kaž šwj. Pětr
tu žada: ščerpłimi, jako bratřja lubošni, s wutrobu šmilni
a pscheczelni, pschetož woni wschitzu šlědžja ša štopami teho,
kiž je najwjetřchu ščerpłiwosć s nami mēr, kiž njeje lubošne
šlowa jeno rěčat, ale tež šylšy mēr ša tych šwójich, kiž
je čžicheje myšle byl a s wutrobu pokorny. A to tehodla,
dokelž wón njeje šwoje šbože, ale wschitřich ludži, niž
šwoju, ale šwojeho Wótza čžesć pytał. Duž tež my:
Šswjecźmy Boha teho Šnješa!

2. Ščtóż čže žiwjenje lubowacž a dobre dny widžicž,
tón pojimaj šwój jasył. Š teho ščehuje, šo šo na jenot-
liwe šlowo hižom wulka wažnosć kładže, jasył šu wótre
mjecze, šтары šakon rjeknje, a nowy jo wobkrucza: jasył je
mały šlaw a wschaf šo wulřich wězow škwali, hlaj, šnadny
woheń, kajki lěš wón šapali! A tola: njemóže jenicžke
šlowežto tež wjele dobrego dokonjecž, wošebje šlowežto
troščta w čžmowych dnjach, njech jo dawamy, njech jo
doštawamy? Wěšće, dobry jasył je ščtom žiwjenja, šteji
raš w pišmje, a dobre šlowo tež dobre měštno namaka,
pschišlowo praji. Ale šwjaty Pětr rjeknje, pojimajče
šwój jasył, šo by šleho njerěčat, a šwoju hubu, šo by
njeludała, a přjedy: njesaplacźče šłosć še šłosću abo šwarje-
nje še šwarjenjom!

Kak někotre šle šlowo je hobrřku ščtodu nacžinilo,
wutroby šajědožčilo, šamo čžlowjekow morilo, kak huřto
mēr a šbože domow a šwójbow šnicžilo! A kak šo to
šnježe s tym, šo mamy ša tym šlědžicž, kiž nješwarjesche,
hdyž šwarjeny bu, ale kiž wjele tawšyntam do wutrobom
nuts šawoła: žohnuječe tych, kiž waš pokleja, kiž Pětrej
to wotmolwjenje da: niž šydom křóčž, ale šydomdžekacž-
křóčž šydom křóčž dyrbiřch wodacž?

A šle šlowa njeměrja šo jeno na čžlowjekow, ale tež
na Boha a jeho žalbowaneho. Šchiman Pětr šam še
šwojeho šhonjenja rěči. Ach, wěšće to njeběchu dobre
dny po tamnym žalostnym wječoru, hdyž běšche tón Šnješ
jemu do wóčžka pohladnył hluboko nuts, a Pětr bě šo
wotwobročil a žalostnje plakał. Kak někotryžkuli tež dženkša
hiščeče šwojeho Boha a Šnješa šapřewa, wjazy a hórje
hiščeče, hrožo pjašč posběhuje k njeju, njewurjekliwe
šlowa jemu psches ert du, wón mēni šebi wutrobu položicž,
ale punty wón precž čžišnje a s zentnarjemi šebi wutrobu
wobčežuje. Niž tak my, pojimajmy šwój jasył, a tak
šwjecźmy Boha!

3. Wobročźče šo wot šleho a šteječe ša dobrym,
s tym šwj. Pětr korjeń wscheho škaženja trjechi: šlu, nje-
čžistu wutrobu. Pschetož to je wěšte: s wutroby wulřadžuju
šle myšle, šle šlowa a ščoncznje tež šle škutki. Nawopak:

ščtóż ma dobru, čžistu wutrobu, móže šwarjenje šlyščečž
hješ šašwarjenja, móže hórkosć a ščimdu čžerpicž hješ
škorženja. A šwj. japoščtoł nam tež praji, šo to dyrbi
tak byč: woczi teho Šnješa hladatej na prawych a jeho
wulři na jich proštwu, to woblicžo pač teho Šnješa hlada
na tych, kiž šle čžinja. To tež njemóže hinał byč: hdyž
mamy šo bojecž pschod Božim hněwom město teho šo bychmy
šo jeho lubošče troščtowali, potom je kónž s našchim
mērom, ale wjedzečž, šo jeho woczi še špodobanjom nad
nami wotpoczujetej, njeje to šbóžnje? Ščtó potom je,
kiž by nam mohł šle čžinicž, hdyž wy ša dobrym štačž
budžeče, tu šteji ščt. 13., haj wjele wjazy hiščeče: hacž
wy runje byščeče prawdosćče dla čžerpili, dha wschaf
šče šbóžni. Še Bóh, mój pscheczel, ša mnje, dha ničžo
njerodžu, tak šchescžijan wyřkajo spēwa. Wo tym pač
šo jedna, hacž šmy tež s Bohom. Šswj. japoščtoł tola
podarmo telko wo prawdosćči njerěči. Wo Bošu a jeho
lubym Šsynu wschaf rěka: Tu šukuju tej šbóžnosćče woblekł
mje šy, ale nětko tež wo naš: Njech dha k twojej podob-
nosćči moja duscha wotuczi? Duž wostanje pschi tym:
štwot we mni, Božo, čžistu wutrobu, škemu wotwobročenu,
dobremu pač pschibročenu! A tak je pschezo šašto jene
nusne: šwjecźče Boha teho Šnješa we šwójich wutrobach!
Šamjen.

M. w B.

Š někajkej šmyłku šo šta, šo hiščeče jene druge rošpom-
nanje dženkšišcheje epistole do čžiščezětnje dóndže. Nařch luby
šerbřki lud ma škwambu žyřkwinskeje smyšlenosćče, duž budž jemu
tež tónle wudžěl k natwarjenju podaty. Wón ma šo takle:

Kak wopokasujemy šo jako prawa šchescžijanřka
wořada?

tak prařchamy šo na šažžku Božeho šlowa w epistoli a wot-
molwjamy:

1. Šches njespróžnimu lubošć,
2. Šches myšle mēra,
3. Šches wěrjaze doměrjenje.

1. „Napořledk budžeče wschitzu jeneje myšle mješ šobu!“ tak
napomina Pětr. Šswět hinał praji. Wjelež hłowom, telko myšlow.
To je kóždy hordy šam na šo, kóždy čže šnježicž a šam šwoje
puče šhodžicž. Šswětni čžlowjekoj šo drje wěřty čžaj k šhromad-
nemu škutkej šjednoczja; ščtož pač jich šromadu wodži, je šwonřowny
wužitk a wotpohlad. Tež hdyž my šwonřownje k wořadže šlyřchamy,
to hiščeče njedawa jenaku myřl. Wona je jenicžka jednota w tym
Šnješu. W šwjatej šchecženizy šmy my narodženi s wody a s Duchy,
tehdy buchmy bratřja a šotry w Khrystušu Jesušu. A tale jednota
budže pschezo dale žiwjena psches to jene šlowo Bože. Wona
šylni šo wošebje psches šwjatu Božu wjeczer. Ščtóż čže jako
štrowy šlaw k wořadže šlyřčecž, dyrbi tež šapoczatł čžinicž s nowym
žiwjenjom a dyrbi wschitřku šwoju nadžiju na hnadu Božu
w Khrystušu Jesušu štaicž; wón dyrbi pučžował k njebjekemu
Šerusalemej byč a šwójich šobuřchescžijanow jako šobupučžowarjom
lubowacž a čžesćicž. Šenož tón jedyn Šbóžnik, to jene šbože, to
jene nowe žiwjenje, tón jedyn pučž dawaja jenaku myřl. Š teho
wurošče prawa bratrowřka myřl. Še tajka jenajta myřl mješ
nami? Wny šmy šami wina, hdyž je telko rořkory we wořadach.
Hdyž šmy wschitzu wotpoczowali pschi tejšamej wutrobje našcheho
Šbóžnika, to jene mloko žiwjenja do šo šřebali, tu jenu njesapřženu
šmilnosć našonili, potom njemohli hinałchi byč hacž jenakeje
myřle w lubošči. A tale jenaka myřl dyrbi potom šama wot šo
wješć k šmilnosćči a pschecželnosćči, kaž Pětr napomina: „Budžeče
s wutrobu šmilni a pscheczelni!“

2. „Njesaplaczące skóscz je skósczu, abo fwarjenje se fwarjenjom, ale sa to požohnuje a wěscze, so wy t temu powołani seže, so bhschcže to požohnowanje herbowali.“ Hdyž budže cžlowjeť franjenty, so hnydom w nim woheń pali. Tale myšl jeho njeměrneho čžini. Wón spyta to sabycž, ale pschczo sažo so ta hórkošč w nim sběha. Tak hčuboko leži woheń franjeneje řebicžnosčže. A tola dyrbi so wuhafnyčž. Hdyž so ty we wěrije a modlitwje fwojemu Sbóžnikowej poddasch, dyrbišč jo dopjelnicž móž: „njesaplaczące skóscz je skósczu“. Tak daloko drje so někotry wobfnježi, jo so runje na fwojim pscheczjowniku njewjecži, ale tola rad wón powjeda wo franjenty, kotrež je počžerpicz dyrbjal. Ale tež to řchescžijan njedyrbi; pschetož potom saplacži wón fwarjenje se fwarjenjom. „Budž čžicheje myšle!“ Tón řnješ njeřwarjesche, hdyž řwarjenty bu, wón njeřrožesche, hdyž čžerpjesche. Nawuřimy wot njeho tu řwjatu čžichosčž. Wjete hubjenstwa je so hižom psches jasył nacžimko. „Schtož čže fwoje žiwjenje lubowacz a dobre dny widžecž, tón pojimai řwój jasył“. Pschetož tak nahromadžišč řehliwe wuhlo na hčowu fwojeho pscheczjownika. S tajkej čžichej myšlu so tež njeřpscheczjeljo pschewinu. řytajče mēr a hońče sa nim!

3. „Woblicžo teho řnješa hlada na tych, kiž ře čžinja.“ Woni dyrbja so Božeho hněwa bojecž. „Wocži teho řnješa hladatej na prawych“. Woni móža wocži w dowěrjenju t njemu posběhnyčž. Wajchtař řraelski, kiž ani njeřpi ani njedřema, džerži fwojej wocži nad nimi wotewřenej wo dnjo a w nožy. Wón jich wobarnuje se fwojej řhlnej ruku. „Schto je, kiž by wam mohł řchodžicž, hdyž wy sa dobrym stacz budžecže.“ Woni móža wam řchodžicž na pjenjesach a kuble, na čžele a žiwjenju, ale budžecže řtrořčtni. Hdyž wy sa dobrym stacz budžecže, čže Bóh sa wař řastupicz, a je Bóh sa wař, řchto móže pscheczjowo wam bhcž? „řacz wy runje bhschcže prawdosčže dla čžerpili, dha wřchaf řeže řbóžni.“ Čžim njeřpscheczelnischi řwět pscheczjowo wam, čžim pscheczelnischi wam Bóh. Duž njedajmy so nastrožicž w fwojej wěrije; my Bohu řwěrnj wostanjeny a řwjeczimy Boha teho řnješa w řwojich wutrobach. řotom řluschamy do prawych a řměny so w dowěrjenju teho řlubjenja řrořčtowacz:

„Wocži teho řnješa hladatej na prawych.“

řamjen.

Stary niřoseniscki řhěrlušć po dozpitym dobcžu, wokoło řeta 1626.

(S wubjernym hčobom.)

Řjech řtupmy, so řlubmy
Řěť ř modlenjom Bohu;
Wón wodži a řudži
Sswět, njeprawdy čžař.
Bóh njeda, řhm dobcž,
Sswój lud řwěrnny pobicž;
Budž řhwalba Bohu wěčžnje,
Wón njesaby nař.

Řnješ sa nař, haj sa nař
We bitwach je řtanył;
Wón čžyřsche, duž běsche
Tež prawo nam dał.
Bě řpoczata řědy,
Řónž bu hižom bėdy.
Ty, Wótče, bė tu ř nami,
Sřy řam dobcywał.

Řěj džak a čžescž ř řhwalbu,
Řasch wodžerjo w bitwach;
Řch pořtań a wostan,
D řnježe, sa nař,
So njeřpschewinjeni
Sřmy wuřwobodženi.
Budž, Božo, tebi řhwalba,
:; So wosřožesch nař! :;

řurij Bróřł.

Wulki džiw se řřom.

řhonjenje mlodeho řserba.

(řkóncženje.)

řo řhwili sběhny so psched forczmu njemēr. Čži zusbnižy pschahachu řkót. Dwaj sběhastaj jeneho na wós; řehydachu so wřchitžy a řhwatachu wotřal. — Ři pscheliwachu so myšle w mořhach. Wuńdžesch jow čžily a žiwny? Schto budže? Schto řpóčžnjesch? řak ř teho rubježneho džerisťa čželnjesch? — Řój poř bė so pschi řawje pschede mnu řhdnył, po řwojim wachnyju hčowu na mojej koleni řložil a pořpyta, mi ruku řisacz. To jemu njedach, so bojo, so ma blabu hřschcže mokru wot cžlowjecžej řrwě.

S wofnom na hwěsdach widžach, so ranje njemóže wjazy daloko bhcž. řo něčim so mi w buncžatej hčowje rořjafnyčž počža, a ja řebi prajach: Tak rucže hacž ranje na njeju řařwita a móžesch trochu do kraja widžecž, řradžu tym rapaczim pasoram po řchodže řtwochnjesch a pjerjesch so dale. Budžesch, hđžež budžesch, jeno so bórny do ludži pschińdžesch.

Hdyž počža so pod njebjom řchěricž a běsche móžno, trochu psched řobu do řřědka widžecž, wřach waczok a řij. řa blidko položich řchěřnał sa wjecžer a řěhwo, so forczmał sa mnu řakrował njeby, pscheczžo řym ř worczjnu paduřchnje wujěł. řtupajo čžicho řaž řišćka buch po řchodže dele, tak so mje čžěłanza njebėchu pntli.

Řój řultan bė jako poł tórny, so bchmoj pod hołym njebjom, a ř wjeřelom wokoło mje řtakasche. řwuprajecž njemohł, řak bu mi řěpje, hdyž po puczju po řěřu řahach. řchmřeki dobcchu čžerwjene wjerčhi wot řchadžazeho řłónza; zunjo řchucžesche wěřil horka w nich a radořtna ptaczina juskasche lubořne raniřche řpěwłi. Řje w džatownej duřhi řemřchaza nutrnosčž pschewsa, so ř nimi we wutrobje řpěwach: „Řěť wozucži ta hola.“ řřschcže čžař řiwjenja njebėch tón řařny řhěrlušć tak nutrnje řpěwał. Wobebje hnuty řhncžach tu řchucžku:

Wy moje myšle, dajče
Řěť Bohu čžescž a prajče:
Budž, řnježe, pola nař!
Sdžerž nař po řwojej hnadže,
Budž ř pomozny a ř radže,
Ty řam nař wřchitřich řwěru pař! —

řo tym so bėch řnadž hodžinku řtupał, so se řtarym hčólnikom řetřach. řrařchany sa prawym puczjom, kotryž najrucžischo t Decžinej wjedže, hđžež čžyřch so podacz tak bórny hacž móžno, rořpraji wón mi to ř pscheczelněj řěčžu a pschistaji hřschcže: „Sa pječ abo řchěřčž hodžin tam řpěřchnje řtupajo řeže.“ A wot njeho řhonich tež mjeno teje wjeřki, w kotrež bėch ř Božej pomozu tón řatraschny dyrdomdej pschětrał. řrawicžli pschi puczju wřřachu połnicžke rořy. S nej řebi ružy a woblicžo řmych. řajřa bė to wofřchewna dobrota sa mnje!

Bórny dořrocžich nahladnu wjeř, w kotrež bė wuhladna forczma. Do teje řańdžech, so bch tu řnědał, tež řwěrnemu řobuřtupalej rańsčejje pižy dał dacz a potom so na řhwilku řehnył; pschetož po tajkej njeřparnej nožy a po tajřim řalostnym pschětraczju

mje nosy wjazy njechafchtej njesć. Tón korežmar bě pschistojny muž. Tón mje na pěčne waschnje pohosczi, tež tehodla knano, dokelž drje so jemu do woczow khetro sdrjenty sdach.

Jako běch pschipołdnju stanył a pošylnjazeho wobjeda wuził, wupowjedach jemu, kał hróšbniwje je so mi seschło, a praschach so jeho, kał a hdže bych to wyschnosczi skoržil. Wón hladašče na mnje, jako njemohl mi to wěricz, tšchafesche i hłowu a napošledk džesche: „To chzu wam radžicž: teje sfóržby so wdajcže! Schtó je wam šwědk? Sdyž nimacže šwědka, wam sfóržba do luže plumpnje.“ —

Ta Deczinska strona je krašna stworina Boža, sawěrnje wobhladanja hódna. Ale ja mějach tehdy ja wschě te krašnoty nimale njewólnej woczzi, pschetož strašnosć woneje nozy njeběšče hišcže w mni sastała ržecž. — Sdyž džet pschindže, wo kotrymž běch tamnemu hosćenzarzej dla jeho Sultana pišal, so w Deczinje na Sobjo podach a běch w Schandawje w postajenym čašu. Tón hosćenzar hižom na Sobjowym brjoshy čakašče. Jeho pytnyč a i wješelom saschczowknyč bě Sultanej jene. Kaž i wětrom prjedy wschěch ludži i lóžje sfocziwschi wón i šwojemu knjesej skafasche a lėtasche wješelny wokoło njeho. Potom sašo ke mni pschiscoczi, jako chzyl mi božemje prajicž, wobnucha mje, wobliŋny mi ruku, wotšloczi sašo a bėžesche se šwojim knjesom.

S hlubokim hnucžom w duschi a i wysokim džiwanjom nade wschěm, najbóle pał i horjazym džakom napschecžimo Bohu so potom wot Širny do šwojeje šerbsteje domišny wrócžich. — Dubej maczeri czečžichu špłny, hdyž jej powjedach, kał je mje luby Bóh špodžiwnje šdžeržal. —

* * *

Schtó chzeczje i tutym podawtam prajicž? Schtó by to rjekt, so mohł tón poš, hewal lóšyke šloczo, mi njesnatemu mlodženzej i zušby tał dobry a pschiwišny byč? Njeběšče jeho knjes mi šam prajil, so dyrbi ludžipschimanja dla špochi na rjecžasu wostacž? — Tón džiw, kiž bě so tudy i tym stworjenjom podal, tež ja šebi wuložicž njewěm. Ša ša šlo mēł njebych, chzyl-li šchtó hłowu i njewěru tšchajcž. Wšchako tež ja bych i czežka to wěrik, njebył-li wschitko šam na šebi šhonil a špytal. Čžaš žiwjenja budu so nad tymi šhonjenjami džiwacž, a žanemu cžłowjekej šebi to wurēcžecž njedam a pschi tym wostanu: W tym stworjenju bėšče woprawdže ša mnje wodženje Bože, tał tajne a wulzyschnje džiwne!

Wschelake i bliska a i daloka.

S **Budestez.** Mjes módrymi horami a wobdata wot šchumjazych lėšow je našcha wješ stajnje w nalėtnym čašu lubošna, kčžjaza šahroda, pschecželny, wóčžo a duschu šwješelazny napohlad ša pucžowarja. Šašdženu njeđzelu pał bėchu so Budestezy wofšebje psychnu a šwjedženšku draštu woblekke. Šhorhowje so i domow a tšechow we wětšiku šmahowachu. Šjana žyrkej bė šwonka a wofšebje šnutska i najrješičej šelenej pschu wupšchena. Wjele pilnych rukow bė w bėhu thdženja hač do nozy džėłalo a wschu prózu naložilo, so by so Boži dom i pletwami a wěnzami hódnje wudebil. Wopornivi darcželjo žyle wosh šchmrēcžkow a brėšpcžkow pschiwjesechu, a bórny bėchu i džėlu pschezo šwólnimi žyrkwinszy pschedstejiczerjo je wustojnje ša dalsche wudebjenje naložili. Tał so wješ a žyrkej na Gustav-Abolšski šwjedžen hoto-wašče, kiž chzysche Budyske poboczne towarštwu tu šwjeczicž.

Sdyž bė i wěže dele džakny šhoral wuklincžal, so popołdnju w 2 hodž. šerbste kemschenje šapocža, w kotrymž k. far. Šschizan i Kotež a Šada i Budyschina woltařnu šlužbu šastawašchtaj, knjes far. Wałtar i Šjėšwacžidka pał na šakožku 84. psalma šcht. 6—10 šwjedženškej wofšadže pschiwola: „Pschibjercže stajnje w štutku teho Šnjesa! 1. Štutk Gustav-Abolšskeho towarštwu njeje wot

cžłowjekow, ale je wot Boha našcheho Šnjesa. 2. Štutk Gustav-Abolšskeho towarštwu njeje štutk hidy a njeschecželštwu, ale je štutk lubošcže a mēra. 3. Štutk Gustav-Abolšskeho towarštwu njeje podarmo, ale je wulzy žohnowany a dohycžerški tu a tam.“ Šredowanje bė móžne šwědcženje wo wažnym a nusnym džėle ša našchich ewangelskich wěrybratrow, a šwjata lubošcž, kiž i duscham i njeho rēcžesche, wjedžishe wutrobny wotewrjecž a dohycž. W němškim kemschenju, kiž so po 1/4 hodž. šerbstej Božej šlužbje pschisamny, a w kotrymž k. duchowny Šafner i Šumwałda a wyschšchi žyrkwinski radžicžel Šosenkranž i Budyschina jako liturgaj šlužeschtaj, bėšče k. far. Šauffa i Wóšporka šredowanje pschecželnje pschiwšal. Ša podložku Šil. 4, 4—6 wón šhromadženej wofšadže tu radoštnu powjesč pschinješe: „Tón Šnjes je blisko!“ Ša wěštosč i 1. naš i wješelom napjelni, i 2. naš i lubošczi šahori a i 3. naš i modlitwje posbėhnje. Šod wustojnym wjedništwom šwojeho wodžerja, k. kantora Šsmolny, žyrkwinski šhor na wobėmaj kemschenjomaj nutrych pošlucharjom psches Šermanowy špėw: „Bóh šlónzo je, šchit móžny“ šwjėšeli a natwari. Šolleka, kiž po šerbstej Božej šlužbje 257 hr., po němškej pał 189 hr., hromadže 446 hr. wunješe, bė šrēcžniwy dopokaš, so tu hišcže wutrobny šu, kotrychž lubošcž ša Bože kraleštwu a ewangelsku wěru wuhafnyła njeje.

Ludowa šhromadžina, po kemschach do Ššitež šahrody powołana a wot wyschšcheho žyrkw. radžicžela Šosenkranza wodžena, bė wot wjele stow wofšadnych wopytana. Wulki lud bė so šeschoł, tał so štoły nihdže njedošahachu a pošlucharjo kaž murje kólowokoło štejachu. Sdyž bė wodžer šhromadžiny wschitkich postrowil a k. šarar Šada i Budyschina se šrēcžniwyymi šłowami lėtnu rošprawu towarštwu, poškadnil pał šlicžbowanje podal, wustupi duchowny Šünther i Šrotawy, so by wschěch pschitomnych psches šakke mješy do krajinow wjedł i wofšadam, kotrymž žadyn šwón nještwoni, žana ewangelska žyrkej so njewotewri, kiž na duchownym šastaranju czežko nusu czežpja. Wjeczor tu bė, jako w móžnym šhorje psches pošantny pschewodžany šhoral: „Nječ Bohu džakuje!“ i hnutyč wutrobom džal Bohu nješesche.

Kaž na horje šmy šašdženu njeđzelu štali; ale na horach wostacž njemóžemy a niz na Šhaborje hėty šebi twaricž. Šhor a i wyschšcžow je naš našch pucž hižom sašo dele wjedł do wschėdneho džėla a prózy, do wojowanjom a bėdženjom. Šo jene pał ženje wjazy šapomnicž nočžemy: Šwangelška žyrkej w domišnje a jeje štawy w rošpróšchenju šluschatej hromadže a nješmėtaj so džėlicž. Sdyž je našch šwjedžen naš i nowej, wješkej džėławošczi w Božim kraleštwje šbudžil a šłomjenja lubošcže i našchim wěrybratram šahoril, potom tutón džet njeje šhubjenny, ani ša naš ani ša nich, ale bohacže žohnowany kaž ša cžašnosč, tał ša wěčžnosč.

S **Bėteje Wody.** Wutoru, 21. junija, wotmė so tudy krajna šynoda našcheho wotrješa. Pschednoschł bėšče wo tym themje: „Šotru šlužbu móže kšesčžijanski dom podšjerajo šchulu a žyrkej ša nabožne wocžehnjenje mlodžiny cžinicž?“ Šara šajimatwe rošrēcžowanje temu šłėdowašče. Ša namjet knjesa šararja Šandki-Šrjebjanskeho bu wofšamknjene, lečžaze kopjeno „dom a šchula“ tež w šerbškim pschekožku cžišcžecž dacž. Schtóž wot druhich šastojškich bratrow tuto kopjenko we šwojej wofšadže chže roššerjecž, chzyl dobrocžitwje na k. šararja Šandrika-Ššlepjanskeho pišacž, šelko exemplarow potřeba.

„Šombaj Bóh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wschěch pschewawarňjach „Ššerb. Šowin“ na wšach a w Budyschinje dostacž. Ša šchtwórcž lėta placži wón 40 np., jenotliwe cžišla šo ša 4 np. pschedawaju.